

Fra: Torben Elmedal [mailto:torbenelmedal@dbmail.dk]
Sendt: 3. maj 2009 23:21
Til: folketinget@folketinget.dk
Emne: Kamphunde.doc

Til Retsudvalget.

Jeg sender dette til Udvalget i håbet om, at jeg med mine synspunkter kan bidrage til, at vi får løst det dyreværns- og samfundsproblem, som kamphunde er blevet, på den rette måde.

Mvh.
Torben Elmedal, Munkholmvej 307, 4300 Holbæk

Kamphunde.

Denne type hunde er blevet et problem – i hvert tilfælde, hvis vi lægger millimeter spaltepads i aviserne og sendetid i tv til grund for vores vurdering.

Dette er tilsyneladende også bevæggrunden for et flertal i Folketinget, som nu vil forbyde ”kamphunde” i Danmark.

Spørgsmålet er, om der er fornuft i et sådant forslag?

Inden jeg giver mit svar på dette spørgsmål, er det på sin plads med lidt saglig information:

Alle hunde- uanset race – er domesticerede rovdyr. Dette betyder, at de i deres instinktive adfærd kan komme i situationer, hvor de opfører sig som rovdyr – kamphunde eller ej.

Er der så ingen forskel på ”almindelige” hunde og kamphunde? Jo, det er der!

De fleste ved godt, at de forskellige hunderacer er avlet til at være specialister på forskellige områder – så som hyrdehunde, jagthunde, trækhund osv..

I middelalderen og et par århundrede frem, havde man dyrekampe som underholdning og som grundlag for spil – vores tids tips og lotto. Der, hvor hundene blev brugt var til kampe mellem bjørne og hunde, tyre og hunde og hunde imellem. Disse hunde skulle i sagens natur være muskuløse og have en adfærd, der var anderledes end ”almindelige” hunde.

Hundes normaladfærd er således, at de undgår kampe med artsfæller, ved at de forinden sender en række signaler, der forhindrer en kamp i at opstå. De rejser børster og løfter halen. De stirrer på modstanderen, løfter læberne og viser tænderne og de knurrer, før de overhovedet gør et udfald.

En kamphund har ingen eller relativt få af disse advarselssignaler!

Når ”almindelige” hunde alligevel kommer i kamp med artsfæller, hvad der sker, hvis advarslerne ikke slår til, har disse hunde en medfødt adfærd, der trods alt forhindrer fatale skader. Det fungerer på den måde, at den slagte hund overgiver sig og indstiller kampen og at sejrherren i den situation enten stopper kampen eller får en bidehæmning, der forhindrer, at modstanderen skades. Efter kort tid, når begge har afreageret, kan de gå hver til sit – godt nok på stive ben – men uskadte.

Sådan reagerer kamphunde ikke!

De fortsætter kampen til de eller modstanderen er dræbt.

I medierne har det været fremført, at denne adfærd skyldes mangelfuld opdragelse af hunden.

Det er direkte forkert. Adfærd er arvelig og har intet med opdragelse eller træning at gøre.

Det er dog en rigtig god idé at gå til træning med sin kamphund. Dels får ejeren lært noget om sin hund - og hunde i almindelighed – dels lærer den at omgås andre hunde og disses ejere får fjernet en række myter om hundetypen. Endelig får disse hundeejere måske indblik i begrebet ansvarligt hundehold. Kamphunde er på alle andre områder normale hunde, der ofte kan være meget hengivne og kælnne.

De episoder, der har været omtalt i medierne, med overfald på sagesløse dyr, er selvfølgelig helt uacceptable – både ud fra et dyrevelfærdssynspunkt og ud fra et samfundssynspunkt. Da hundekampe ydermere er forbudt, ville et forbud mod kamphunde være den simple løsning – hvis det var så enkelt.

Det er det bare ikke! Dette er der mange årsager til.

Af det foregående fremgår det, at det drejer sig om hunde, der i kampsituationer opfører sig anderledes. Du kan ikke se på en hund, om det er en kamphund. Du ser det først, når det er for sent (når den er i kamp). Politikerne må med andre ord definere en kamphund – en definition der entydigt adskiller disse fra alle andre hundetyper.

Nogle hunde kan dokumentere, at de oprindeligt var opdrættet som kamphunde. De har en stambog, der viser det. Deres ejer er typisk medlem af Dansk Kennel Klub og opfører sig ordentligt og ansvarligt med deres hund. Dem har ”vi” ingen problemer med.

Andre ”kamphunde” har ingen stambog. Det vil sige, de er blandingsracer. De er opdrættet uden nogen form for organisatorisk kontrol med opdrættet – og en betydelig del er opdrættet i udlandet (og ulovligt indført).

Når jeg skriver kamphunde i citationstegn, skyldes det, at her kan vi ikke vide, om de reelt er kamphunde – men det er givetvis herfra vi finder de hunde, der optræder i medierne.

Indenfor denne gruppe hunde, finder vi typisk to typer ejere. Den ene er ganske unge piger, der lever alene og falder for hundenes charmerende og lidt barnlig hoved. Disse har normalt hunden i snor og volder inden problemer – undtagen de, der får købt sig en han. Disse skiller sig ofte af med den, når den bliver kønsmoden.

Den anden gruppe er unge mænd, der i øvrigt gerne vil sende et signal til os andre om, at ”de er nogle farlige karle”. Dette signal kan selvfølgelig forstærkes, hvis de færdes med en hund, der opleves som værende farlig.

Disse stærke unge mænd er ofte så ”store”, at de tror de kan styre deres hund i fri dressur (uden snor), og så kan det selvfølgelig gå galt.

Går det ikke galt – hvad der er det oftest forekommende – så skaber de utryghed omkring sig. Det kan vi selvfølgelig ikke have!

Når jeg stopper denne type hundeejere på gaden og spørger til deres hund, viser det sig, at den hverken er forsikret eller registreret i Dansk Hunderegister. Begge dele er et lovkrav.

De forklarer deres overtrædelse af hundeloven med uvidenhed eller, at de er ligeglade med loven. Derfor tror jeg heller ikke på yderligere – og overflødig - lovgivning på området.

Ejere af disse hunde, der volder os problemer, ændrer ikke holdning til ”lov er lov og lov skal holdes”, bare fordi, der kommer en ny lov. .

Indførelsen af Dansk Hunderegister (hundelovens § 1) for 16 år siden havde bl.a. til hensigt at gøre det nemmere for myndighederne at kontrollere uansvarligt hundehold. Det er også tilfældet. Men kan man straffrit undlade at registrere hunden, kan loven opleves m et slag i luften.

I samme lovs § 6 er der givet myndighederne (politiet) alle nødvendige muligheder for at skride ind overfor aggressive hunde og hunde, der skaber utryghed.

Ny lovgivning er efter min bedste vurdering overflødig, da den eksisterende lovgivning er tilstrækkelig til at kontrollere dette område. Den skal bare bruges!

En anden snuptagsløsning, der har været foreslået, er hundekørekortet.

Blev hundekørekortet indført ved lov, ville de lovlydige borgere erhverve et sådant. De hundeejere, der volder problemer med deres hunde, ville givetvis ikke ”tage kørekortet” – og hvis politiet ikke har ressourcer til at kontrollere forholdet, bliver også det endnu et slag i luften.

Endelig skal man være opmærksom på, at fik man tilintetgjort samtlige kamphunde i Danmark ved en lov, ville de tomme pladser blive fyldt ud dagen efter.

Blandt ”almindelige” hunde finder vi af og til individer med kamphundeadfærd (en genetisk mutation). Parrer man en sådan med en fysisk stærk hund, får man afkom med denne uønskede adfærd igen. Parrer man hunderacer, der er lavet til gravjagt med fysisk stærke racer, laver vi igen kamphunde. Undlader vi disse avlsprojekter, kan vi blot tage på indkøb i udlandet. Der står der Pit Bulls, Amstaffer osv. med kuperede ører og haler i kø for at komme til landet.

Dette betyder ikke, at jeg mener, vi skal affinde os med, at der findes hundeejere (det er dem, det drejer sig om) her i landet, det tyranniserer dele af befolkningen og lader deres hunde lemlæste vore dyr.

Jeg mener blot, at vi skal undlade ”paradeforslag” og i stedet gå i offensiven – bl.a. ved at myndighederne – herunder politiet – udnytter den lovgivning, vi har.

Torben Elmedal,
Kredsformand i Dyrenes Beskyttelse.
Munkholmvej 307
Holbæk